

Bilo jednom jedno stablo i voljelo malog dječaka. Svakog bi dana dječak dolazio i skupljao lišće, spleo ga u krunu i igrao se kralja šume. Penjao se uz deblo, ljuljao na granama i jeo jabuke. Igrali bi se skrivača. A kad bi se umorio zaspao bi u njegovu hladu. Volio je dječak stablo, jako ga je volio. I stablo je bilo sretno. Prolazile su godine. Dječak je odrastao. Stablo je često bilo samo. Jednog dana dođe dječak stablu, a ono mu reče:

- Dođi dječače, dođi i popni se uz moje deblo i poljuljaj se na mojim granama, najedi se jabuka, igray se u mom hladu i budi sretan.

- Prevelik sam da se penjem i igram - odgovori mu dječak. Želim svašta kupovati i zabavljati se. Želim imati mnogo novca. Možeš li mi ga ti dati?

- Žao mi je - odvrati stablo - ja novaca nemam. Imam samo lišća i jabuka. Uzmi moje jabuke dječače i prodaj ih u gradu. Tako ćeš zaraditi novac i biti sretan.

Dječak se popne na stablo, nabere jabuka i odnese ih. Stablo je bilo sretno. Ali dječak dugo nije dolazio... i stablo je bilo tužno. A onda se jednog dana dječak vrati. Stablo zadrhti od radosti i progovori:

- Dođi dječače, popni se uz moje deblo, poljuljaj se na mojim granama i budi sretan.

- Previše sam zaposlen da se verem po stablima - reče dječak. Želim kuću, da me čuva od hladnoće. Želim se oženiti i imati djecu, i zato mi treba kuća. Možeš li mi je ti dati?

- Nemam ja kuće - odgovori mu stablo. Moja je kuća šuma, ali možeš odrezati moje grane i sagraditi kuću. Tada ćeš biti sretan.

I dječak odreže stablu grane te ih odnese da bi sagradio sebi kuću. I stablo je bilo sretno. Ali dječak dugo, dugo nije dolazio. A kad se vratio stablo je od silne radosti jedva progovorilo.

- Dođi dječače - prošaptalo je. Dođi i poigraj se.

- Previše sam star i tužan za igru - odgovori dječak. Želim lađu koja će me odnijeti daleko odavde. Možeš li mi je dati?

- Odsijeci moje deblo i sagradi lađu - reče mu stablo. Moći ćeš otploviti daleko... i bit ćeš sretan.

I dječak posiječe deblo. Sagradi lađu i otplovi. I stablo je bilo sretno, ali ne istinski sretno. Nakon mnogo vremena dječak se ponovo vrati.

- Oprosti mi dječače - progovori stablo - više ti nemam što darovati. Jabuka više nemam.

- Zubi su mi postali preslabi za jabuke - odgovori dječak.

- Grana više nemam - nastavi drvo - ne možeš se više na njima ljuljati.

- Prestar sam da se ljuljam na granama - reče dječak.

- Debla više nemam - opet će stablo. Ne možeš se penjati.

- Preumoran sam za penjanje - odgovori dječak.

- Žao mi je - uzdahne stablo. Volio bih da ti mogu nešto dati... ali ničega nemam. Sad sam samo stari panj. Žao mi je...

- Više mi ne treba mnogo, samo mirno mjesto da sjednem i odmorim se. Vrlo sam umoran.

- Pa - progovori stablo protežući se uvis što je više moglo – Znaš, za sjedenje i odmor i stari će panj biti dobar. Dođi, dječače, sjedni. Sjedni i odmori se.

Dječak tako učini. I stablo je bilo sretno.

